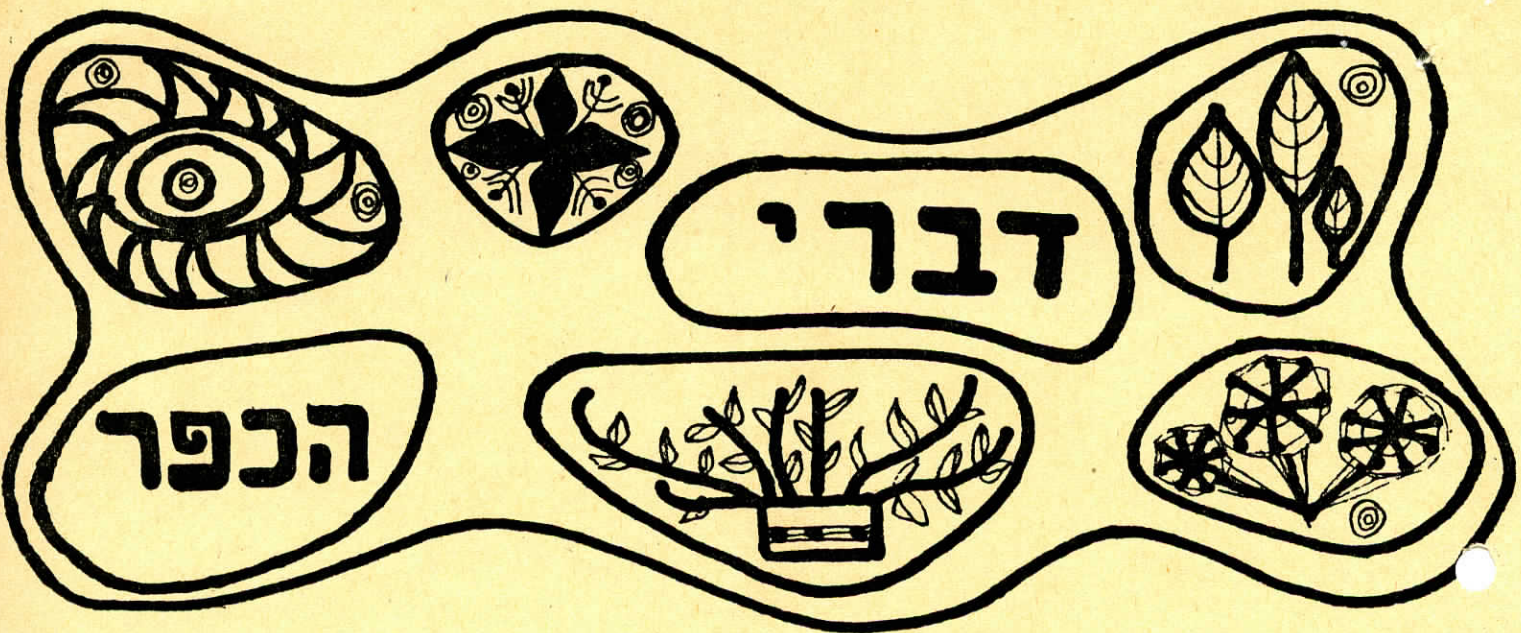

כבר היו דברים מעולם

שיחות דיפלומטיות
=====

מתחילות השיחות במלמול חרישי
עובר חדש אחד, השיחות במשכות.
עוברים שני חדשים. ובראש חדש שלישי
מודיעים -
בקרוב ימשכו השיחות.

השיחות במשכות. הזוּסא משתכח
ותועה בסבכי השיחה התועה,
וסביב לשיחות העולם משוחח,
כי היו השיחות לשיחת השעה.

ומשיחים השליחים בבסתר וגלוי
ועוקב אחריהם העולם לא לשוא
כי מצב העולם זאת הפעם תלוי
במצב השיחות הדנות במצב.

יש אומרים כי אסור עוד לשהות ולדחות,
כי תבל עלי חוט-שערה מתבודדת,
ובא זמן לשנות את דרכי השיחות...
אבל זהו נושא לשיחה מיוחדת.

את שם המחבר ושנת כתיבת הטיר תמצאו בסוף "מה בשמע".

מ ה נ ש מ ע ? !

מאד מעוניינים ללכת לזה. למרות שהמדריכים עודדו אותם לצאת ולהכיר מקום נוסף בארץ. הם בחרו להשאר במשקנו בארבעת החודשים הבוחרים שלהם. מתוך 11 איש, חמישה חושבים ברצינות על השתקעות בארץ, כששניים רוצים להתגייס, ושלושה חושבים על מסגרת של התישבות צעירה. כולם הביעו את שביעות רצונם (עם יוצא דופן אחד) מתקופת האולפן. משאר חברי האולפן שניים מחפשים מושב, אחת יוצאת לאולפן במעין-צבי, אחד בשאר לאולפן ב' אצלנו, ועוד אחת בשאר פה למספר חודשים. סכום מעודד בהחלט.

* ברכת החלמה מהירה שלוחה לחיים מ. השוהה בב"ח צפת, ולהרי בלגורי שעבר בתוח עיניים בב"ח עפולה.

* לאט לאט מתחילים להשתחרר החברים במלואים. כמה מהם "עט צור ביד". השמות עד כתיבת שורות אלה: אריה ו' ג' ורג' ג., הרבי, יופי, אורי.

(שט המחבר של סיר השער - ג. אלתרמן, שנת הכתיבה - 1949).

מזל טוב !!

ימי הולדת

1/2	שוש סולומון
	זאב פינקוס
4/2	בוב ויניו
5/2	רותי ליפשיץ
7/2	ארנון ווטרמן

ימי נישואין

6/2 הילרי ויופי אפשטרט

* "ערב הארוך" בערב שבת האחרון עבר בהצלחה מלאה, כשרוב הדירות המארחות התמלאו עד אפס מקום. אם הכוונה הנסתרת של המארגנים היתה להחלפת דעות במישור פוליטי או חברתי רציני, החטיאו את המטרה. רק בחוגים מעטים עלתה השיחה על פטים רציניים, אבל בתור "דבק חברתי" זה פעל מצוין.

* בקבלת השבת שמענו על קצה המזלג על פעולותיהם של גרעיני עודד. לא היה זה המקום להכנס לפרטים, אבל הדסה הבטיחה לספר לנו יותר מעל דפי העלון.

* במשך השבוע נתקבלו מכתבים מ"אנשינו" באנגליה, וכולם מספרים על הקשיים המיוחדים של החורף האנגלי היום. ג'וני וג'רי בכנסו שוב לעבודה שגרתיים אחרי "פעולות החורף" שמקיימת התבועה כל שנה לחניכים. דוריס מתכוונת לחזור ביוני השנה.

* עד כמה החיים קשים ומסובכים באנגליה השנה, תמחיש לכם העובדה הבאה. שלושה מתנדבים מאנגליה עזבו אותנו בזמן האחרון. הם הגיעו הנה אחרי המלחמה כדי לעזור לנו, אך אחרי שקבלו מכתבים ממשפחותיהם, שקלו ומצאו שעזרתם בחוצה יותר שם!

מרכזת ו' הקליטה מספרת על החלפת מכתבים עם זוג צעיר מארה"ב שהביעו את רצונם להקלט בקבוץ. הנתונים היו מצוינים - שניהם בני 25, יודעים עברית, אקדמאים אבל מוכנים לעבוד בכל עבודה - ויבואו עם 3 כלבים ו-2 חתולים. אלזה הבהירה להם בעדינות שאצלנו אין מועמדים מחזיקים בבעלי חיים, ובכל מקרה גם על חברים חל אסור על החזקת יותר מבעל-חיים אחד. בתשובה כתבו הזוג שאחרי שקול נוסף הם החליטו שלא יוכלו לוותר על בעלי-החיים, ויחפשו הלאה. אנחנו מאחלים הצלחה לקבוץ הקולט.

* עם גמר האולפן התקיימה שיחה מסכמת בין חברי הקבוצה "שרות לעט" והמדריכים, לבין נציג הפדרציה מר משהדובסקי. לפי התכנית הועמדה לפניהם האפשרות לעבוד חודשיים בעבודה סוציאלית בירושליים או בתל-אביב. התברר שמעטים

לעורף הרעיוני - שלומות.

מכיון שאני ידוע בתור חייל ממושם ומוכן למלא פקודות - הרי שבא מכתבכם על שכר ואני כבר בתגובה רבתי על-מנת למחות את רגשי המסכנות אשר התבצצו במכתב.

קשה לדעת על מה לכתוב באמת. וזה מפני שאין דין חייל כדין אזרח. לדעתי - עולם החיילות במצא הרחק מעבר לעולט האזרחות ואמנם ישנם מושגים אלה.

האם מעבין אתכם שיצאתי ב-7.00 בבוקר בשום של יום ה' והגעתי לבסיס בשעה 10.00 ביום ו' על כפף הבדולח של אג"ד? האם מעבין אתכם שאני כרגע הייתי צריך להמציא בחופשת שחרור לאחר טרות של 35 חודש? האם אתם עוקבים בחרדה ובתקווה רבה אחרי מאמצי המטיח הממושקף, על הבואינג הלבן, להשכין אי-מלחמה באזורינו המקולל? האם אתם חשבתם פעם שזה בזבוז לסטוף את הרצפה בין הדלפק לכיורים, שלושה פעמים ביום במקום פעם בסוף היום?

בסייתי כאן לתאר לכם איך מרגיש ועל מה חושב אדם במדים וכיצד הוא רואה עניינים אשר מסביב לכולנו.

הייתי רוצה לחוות דעה בקשר לנושא המשיח ולהודות כי למרות שהבעתי פסימיות, בדבורי עם חברי המשק, בקשר לסכויי ההסדר, הרי שאני מודה שמעתה העניינים יתגלגלו והתבוננה כבר בניתנה. היום, ה-18 לחודש, הוא אולי יום היסטורי - אם כי כולנו יודעים שעצם ההסדרים וההתקדמות בקבעים בחדרי-חדרים, בסודי סודות ולא במופעים פומביים דוגמת היום. מי שהקשיב אתמול בלילה לשדורים, שמע קריאת כי-פק היי (ידוע בנוסחה אחרת בקרב הנוער הרוצה להתבגר) מפי החיילים כאשר שמעו על חתימת המסמך (איזה?) בין הרמטכ"ל לכל עם. דומני שכל העם יכל להרים את ראשו ולעשות כך - והתוצאות תבואנה - אפילו אם הן תהיינה צנועות ומאופקות. אני אצטט מליט שאמרו מדיבאים לפני, אך הפעם ללא ארוביה "אני אופטימי" - ומי שלא - הוא בקניק.

זהו זה - אם נהצתם ואני אקבל בקשות להדפיס זאת גם בעתוני ה"טיים" וה"ניוז-וויק" וה"Women" אסיק את המסקנות ואאריך יותר בגליון הבא. יישר כוחך, דוד (המערכת)

דוד ר.

+++++

שלום,

הצלחתי להביין מאחד העלונים האחרונים של "דברי הכפר" שהחבריא במשק צמאים למכתבים מן המגוייסיים אשר בינינו. גם זה וגם עצם העובדה שיש בעיה שמציקה איפה שהוא החלטתי ש...

אז ראשית, רק שתבינו ואל תתאכזבו: לא כותב לכם גיבור מן החזית, כרגע אני בסטאטוס של חביר בקורס, ולכן גם אני במצא הרחק מכל מוקד בטחוני, ואני במקום בטוח, חם ושלי. כך שאין זה פתק של חוויות, כל המילים הללו.

אבל כאשר במצאים רחוק מן המוקד יש זמן להרהר, וכרגע במקרה אני במצא בשבוע של חיבור שבו מלמדים אותי המון (הרבה) דברים חדשים בכל הקשור למורשת ישראל וכיוצא בזה. אז בואו נתחיל, ונתחיל מזה שהצבירים של היום משום מה (בעצם יש לכך סיבות) מתביישים או ברתעים מן המלה "ציונות". קשה למצוא היום, למרות המצב הלא סימפטי, יהודים צעירים שצועקים או אפילו אומרים בשקט "אנחנו ציונים" ואנחנו אהבים את המולדת. ולדעתי זה נובע מכך שהאנשים לא יודעים טוב מספיק את מלאכת אהבת המולדת. וכל כך למה? זה נובע לדעתי מהחינוך הלא נכון שמקבלים בארץ בכלל, ובמשק שלנו בפרט. וזאת בשני מישורים - במשור הגיאוגרפי ובמישור ההיסטורי.

המשך בעמ' 4.

והבעיה היותר רצינית היא דווקא במישור הגיאוגרפי. אין אצלנו כמעט בכלל או בכל אופן לא מספיק-לימוד של הכרת ארצנו הקטנה והמתפתחת (ואני לא יודע למה, מכיוון שאין לנו מה להתבייש למרות שאין לנו נפט). החבריא, הצעירים שלנו לא סופגים מספיק את אדמת הארץ, לא גדלים על המפות שלה ולא יודעים איך היא נראית. ואני לא מתבייש להודות (בעצם אני כן מתבייש אבל זאת העובדה) שעד שלא הגעתי לצבא לא היה לי מושג מינימלי בצורה של הארץ. ואני לא מדבר על אותם אתרים שרק רגל המטייל מגיעה אליהם. אני מדבר על כבישים מרכזיים של מקומות מרכזיים... אלו דברים שאנחנו לא לומדים ולא מלמדים מספיק, וזה עלול להיות קריטי באחד מן הממדים. אני לא מתכוון לעבוד כרגע על הרגשות או חוסר הרגשות הפטריוטיים שעברו עלי ועל אחרים בזמן האחרון, אבל אין לי ספק שצריך לבוא מפנה בנושא זה והבאים בתור חייבים לצמוח על אדמה מוכרת להם, ועקב כך גם זורמת בזמם בצורה עזה הרבה יותר.

הנושא השני וזה במישור ההיסטורי. ואם אמרתי, או יותר בכוון כתבתי, בשורות העליזות שאנחנו חייבים לדעת איך נראית הארץ שלנו - אז אנחנו חייבים לדעת גם למה היא נראית ככה, איך היא הגיעה למצב שהיא במצאת בו היום אתמול או מחר. אין בכלל יחס רציני מספיק להיסטוריה החדשה-חדשה של מדינת היהודים. ואני לא מתכוון לרמב"ם-אני מתכוון לדוד בן-גוריון ז"ל. אני לא מבין למה אנחנו לומדים כל-כך באריכות ובדקדקנות על מלחמת הנורים או מלחמת 100 השנים. (אגב היתה כזו?) בשעה שאנחנו לא יודעים בסופו של דבר איך באמת הוקמה המדינה ואיך היא התפתחה, מה היו מלחמותיה, איך הן התנהלו ומה היתה ההתפתחות הכלכלית והחברתית.

בקיצור, חשוב שהיהודים הצעירים והמבוגרים שיסתובבו בארץ ידעו היכן הם במצאים ומה זה מהווה לגבי השרשרת ההיסטורית של מדינת היהודים (והכוונה לא לאברהם אבינו, שכבודו במקומו מונח) החדשה.

וכמוכן שאין זה מזיק שהוא גם ידע את שמות וצורת הצמחים והציפורים שמהווים לו חברה באותו מקום.

טוב, אלו היו כמה מחשבות ככה שמציקות. זה לא מכתב מכלל וזה לא תקציב כולל, ולכן אין צורך מידי בהגבה עליו. יש צורך דחוף הרבה יותר, והוא שצריך להתחיל לעבוד בכיוון ולשפר את המצב מכיוון שהשלום עדיין לא הגיע, ואם הוא לא יגיע, אז נצטרך גם לבצח במלחמה הבאה (בררר) ולא תמיד יעשה את זאת אריק שרון עבורנו.

שלום חברים,

נדמה לי שכבר עבר זמן רב מאז כתבתי מכתב למשק, אז הנה...

בקשר למלחמה, אני רק יכול להגיד שעכשיו אני מבין את אלה שלא היו בבית ב-1967. כמה שקטה המצב בבית, לפחות אתם מרגישים שאתם עושים משהוא. פה, הדבר היחידי שיכולנו לעשות היה שסידרנו משלוח של 14/2 טון אבנס לצה"ל. אם במקרה הבנים החיילים אי-פעם רואים משהוא כזה, נא להודיע לנו.

סיבוך נוסף, כמוכן, הוא ביתוק היחסים הדיפלומטיים - בנושא זה אוכל לשעשע אתכם אולי פעם ביום שישי בערב - לצערי אין זה הומר מתאים למכתב כרגע.

עד עכשיו אין עדיין כל שבוי במבנה של המושבה הישראלית פה, שמונה, דרך-אגב - כ-100 מבוגרים ו-50 ילדים. ס"ה עזבו כ-10-8 משפחות. לא כך בחבש - ששם בשארו רק 6 משפחות. עקב המצב, עבודתי מסובכת יותר, אבל מקווה אני שאוכל להבהיר את העניינים כך, שהיבוא שלנו לא יפגע יתר על המידה. מטנתי בשנה הבאה (1974) להגיע ליבוא של \$ 250.000, שיכול להתבצע בתנאי שהמחירים בארץ יפסיקו לעלות בקצב הנוכחי. הטבוע קיבלתי את המשלוח הראשון מאז המלחמה, שהגיע ב"אלוה" - האניה הראשונה ששוב עברה דרך "באב אל מנדב". כבר באלצתי למכור סחורה של המתחרים שלנו מאנגליה (סירעדו להם מרוב קור) כך, שמאז שמחתי טוב עם הצירוד "שלנו".

משבר הנפט הגיע גם לקציה, ולפי הבראה יהיה קיצוב בדלק, מהתחלת השנה. כל זה למרות ההבטחות לעמי אפריקה מ"אחיהם הערבים". בכלל, קוראים פה בעתונים מכתבים מפתיעים מאד בגד וגם בעד ישראל, שנושאים כמו "סחר-ערבים" והתנ"ך תופסים מקום נכבד בהם.

הספקנו לבקר בינתיים במומבסה לכמה ימים, עיר מוסלמית ומקלט ל"פליטים" שונים. העיר העתיקה היא ערבית, כמו יפו או ירושלים העתיקה. ראינו סירות מפרש מ"ערביה" (ARABIA) והכל מאד ציורי. יש שם חוף אלמוגים שמתמשך לקילומטרים, ואספנו הרבה צדפים יפים. יואל עסק בדיג תת-מימי ועזר מעט בארוחות.

ועכשיו ברצוננו לאחל מזל טוב לכל הזוגות הצעירים וכל התינוקות החדשים. ונקווה שיביאו לכולנו עתיד מאושר ושלום עלי אדמות - ושכל בסיעותיהם לאפריקה תהלינה בימי שלום.

ד"ש מכולנו

לז, ליבי, יואל ונרדה.

x x x x x x x x x x x x x x x x

כבר שש שבועות נברר ועדיין מפעפעת בי תחושת התיסכול לבוכה האנגלית הרצוצה
שבפי.

בתחילה תפחו הם על שכמי בעידוד - מה, ובחיוך אבהי יעצו... חביבה, עוד
שנה-והכל יסתדר, והיו אחרים שלחשו באוזני: אט אינך מבינה - בידוד ראש+
מיצמוץ עיניים מהיר, בתוספת המילה *yes* כל טורה שליטית, יתנו את הרושם המתאים.
ובכן הדבר כמעט שהצליח... ומעט מעט שיכנעתי עצמי שאני מבינה לא-רע... עד
לאותו מקרה.

ישבתי לתומי בחדר-האוכל והנה מתוך הסבר מעמיק של אחד מתושבי המקום -
הייתי מעזה ואומרת הסבר מסעיר טהיה מלווה בסיפורי ידיים וגלישה-(בדומה לגלי
הים) מעברית רצוצה לאנגלית-שככל שקרב הוא לשפת-האם משתפרת הרמה ועולה עד כי
שמעתי לפתע מדקלם את אחת הזובלות השקספריות - כשעיניו עצומות וידיו על ליבו.
(גיליתי שזה משקספיר כי המילה שקספיר היתה היחידה שהבנתי) ומתוך פצפוצי
במילים בעברית שנשתזרו בתוך כל זאת הבנתי שדעתי שונה תכלית השוני מדעתו,
ש להחזיר מכת בגד!

גיסתי את כל המילים המוכרות, המילים היקרות, והיחידות באנגלית, ובעודי
פותחת פה לענות-שמעתי להפתעתי שורה של בהמות וציפצופים ועד שהבנתי (שבצעם
אני היא זאת המוציאה קולות אלה), ניפקתו עיניו של יריבי לרווחה (גודל לא
יאומן) וכדי שלא יבוא במבוכה, החילותי מתעטשת בכל כוחי, ובעודי באקסטזה של
התעטשות קיבחת אפי בחוזק בלתי-צפוי עד שדמעות החלו זולגות מעיני... (עיניו
של יריבי עדיין בגודל אל-טבעי).

הסברתי לו שזו הצטננות מתקופת הקרחון האחרון - עיניו חזרו-למצבן הרגיל...
ובכן אחרי תקלה זו נשמתי עמוקות ובלא כל הפסקה בין המשפטים הרצאתי את תשובתי
כשידי דופקות בחוזקה בסולחן לאיסור וחיוך דברי.

ידי נשארה תלויה באויר כשהופיע החיוך הביטני הראשון - ובעקבותיו כסערה
סידרת חיבוקים ונענועי ראש והסכמה. רק אז הסתבר לי שיריבי מאושר - זוהי
הפעם הראשונה שחבר בקיבוץ מסכים לדעתי.

אז תגידו אתם... כיצד שלא אהיה מתוסכלת???

ובכן, אם יש חבר אחד בכל קיבוץ החביב - שהיה מוכן לשמש גם כפסיכולוג
גם כמורה לאנגלית, כדי שאחת מלוא רבות, אך ישבן כמוני - תגמור אחת ולתמיד
ם הרומן האכזרי הזה - השפה האנגלית, אני מבטיחה שאם השיעור יתקיים אצלי
בחדר אגיש קפה עם עוגה, ואם אצלכם אביא פרח.

להת' למתנדב/ת

שרי שובל

הצעות חוגי הבית כאחת התשובות למאמר של אנגה

מחודש פברואר 73

1. ועדה של 3-4 הורים, שתעבוד בשיתוף פעולה עם המחבכים ותעזור לבצע את
ההחלטות. הועדה תתחלף כל כמה חודשים.
2. תקבון ליברלי יותר.
כל כיתה תחליט על התקבון שלה, הנובע מהצעות ההורים.
כל שנה מחדשים את התקבון.
3. כל שלישי, שיחת הורים עם המחבכים. לאחר מכן, שיחה אישית עם כל הורה
(למען יצירת קשר בין ההורים לבין חיי ילדיהם) ועם המחבכים.
ישיבת הורים עם מחבכים פעם בחודש, בחלק הדרכה להורים.
4. להקדים חזרת הילדים לכיתות, מגיל 12 לגיל 13.
5. מדריך זמן מלא.
6. לקבוע פעילות חברתית עם מדריכים לאותו הערב בו הילדים אינם רשאים לבוא

7

דבר אחת העורכות

כמה קובע עורכו של עלון קבוצי את צביונו ותוכנו? טאלה זו התעוררה אצלי בעקבות תגובת כמה חברים לתוכן הסדר "מה בשמע". האמת בתנה להאמר: רוב החומר המודפס בא אל המערכת בלא יוזמה מצדנו. ורק מפעם לפעם קורה שאנחנו בעצמנו מזמינים כתבות או מדאינים "אטילות" כל-שהיא. כך משקף העלון די בבאמנות את הלכי הרוח בחברה, ומשמש לה כלי בסוי.

המדור "מה בשמע", שאני כותבת אותו זה שבתיים ויותר, מהווה מין תערוכת של חדשות, פרפראות ודעות (שלי ושל אחרים) מן שמהפס החדשות שהודות, ללא צביון אישי, ימצא אותן בדו"ח של הועדות השונות, המופיעים בתדירות גבוהה. אך כד שלא יוצר רושם מוטעה, אני מקבלת את ההצעה שהמדור לא ימשיך להופיע בעלום שם, אלא יהיה חתום כחוק.

אננה

X X X X X X X X X X X

"לדבר הכפר"

תודה רבה לחברים. בעד הערב הנעים והיעיל שהתקיים במועדון לפני שבוע. הנני מקווה שהחברים יחזרו למועדון כמקוט מפגש חברתי. כדי להוסיף לאווירה האינטימית ולאפשר מפגש בין חברים, יהיה המועדון פתוח אך ורק לחברי המשק ביום ב' כל שבוע.

החל מהערב (יום ו' 1/2/74) המועדון יהיה פתוח וכבוד יוגש מיד אחרי קבלת השבת. הבט מוזמנים.

חברים - המועדון הוא שלנו - הנה נהנה ממנו!!!

ה ל ז

X X X X X X X X X X X

טיול - ט"ו בשבט

ביום שבת בבוקר, 9/2, אם תנאי מזג האוויר יאפשרו לכך, יהיה טיול טבע לכבוד ט"ו בשבט. הוחלט בין הגורמים (בה"ס וו. התרבות) לא לקיים נסיעה משותפת בצורה המסורתית, אלא לקיים פעולות בפרדות לגנים, לבית הספר ולמשפחות. מסלול הטיול - נעלה במכונית להר כבעץ ומשם נרד ברגל בנאדי חצור. בחצור הגלילית נפגוש את הרכב ובחצור איתו למשק. הטיול יערך כ-4 שעות והוא מתאים לילדי הגן ומעלה.

אם נשתמש ברכב מהמשק ולא ברכב שכיר, יש אפשרות שנרחיב את המסלול ונבקר במבצר ביריה. המעוניינים יכולים להרשם ברשימה התלויה בלוח הסדרן.

תודה

ועדת התרבות

מעל הר בבו

משה רבנו לא זכה להוביל את השבטים אל ארץ מכורתם. אולם משאלה אחת ביתנה לו - להביט מעבר למרחבים שבסתרעו מהר בבו צפונה למקום ההתנחלות העתידית. מה ראו העיניים הלאות של המנהיג הזקן שפקד והוכיח וסדל את עמו במשך 40 שנות בדידה? לא רק ארץ זבת חלב ודבש אלא ארץ העבקים; לא רק מישורים פוריים אלא ערים מבוצרות שבהם שכנו אויבים רבים; לא רק בצורות בגד מדין ועמלק אלא מפלות בגד פלישתים; לא רק פריחה אלא בצורת; הזון בבית בית המקדש ברדף ע"י חורבנו... עד שהמנהיג הזקן טבע תלאות שנותיו הגדולות קבל בהכנעה את הדין שבגזר עליו ונח מנוחת עולמים.

וכיום נבצר מן העם הזה להביט מאיזה הר בבו אל הצפון לו בצללי העתיד. אולי כך טוב יותר אם כי המצב הנוכחי איננו מן הטובים שיצאנו במשך 25 השנים האחרונות הסרת הסובסידיות על מצרכי מזון חיוניים; קצוב דלק; גיוס המלואים במשך למרות הפרדת הכוחות בחזית הדרום ועדיין אין ממטלה שתוכל להביא את העם בתקופה הקשה הקרובה שבה ועידת ג' נבה מאימת יותר ממעודדת.

במפגש חברים טאליו הלכתי בליל שבת והאחרון טאליו הרבה שאלות וביניהם: "לו יכולת לשוב אחורנית שלושים שנה מצויד בידיעה מלאה על העתיד להתרחש בארץ ישראל האם היית ממשיך באותה פרק של עליה, התישבות כאן וכל הכרוך בה?"

התשובה שביתנה בלי הסוס היתה: "לפני עליתי ארצה, לפני קום המדינה כשמציאות האימים של מחנות ההשמדה בתגלתה לא מזמן, הסתכלנו קדימה באמורה שלא היתה כרוכה בעובדות מעודדות. הארץ בשלטה בידי ממלל מבטורי עוין; העם היהודי היה מוכה הלם, מפוזר ובלתי מלוכד. מי בכלל חלט על מדינה? אבל היינו בטוחים שדרכנו צודקת כי אין אחרת, לו אז ידעתי מה שעתיד לבוא הייתי ממשיך בלי הסוס, אדרבה, בשמחה ובבטחון". ובכן, משהו צריך לומר לעם זה: חבר'ה, כל העולם נמצא על סף אסון כלכלי ואנחנו רק חלק קטן ממנו; בכל הארצות מאמירים מחירי מצרכים חיוניים; בכל ארץ רוח רפאים של אבטלה מרחפת על רבבות אנשים. יקום מנהיג ויאמר לנו "זו הדרך, קטה היא אבל יום אחד בגיע. נשמח על שוויון חברתי ונלחם בתופעות שחיתות ופשע". והעם הסבלני הזה יאבד ויתלונן וישא את משאו הכבד וילך אחריו.

מה דעתך על אנגליה

היינו בין המשפחות שטפלו בעתונאים בריטיים נבקרר במשך לפני כשבעים. אחרי שהתנהלה השיחה על מיטור בוטאים רחב שאל אחד "אין אתה בתור יליד אנגליה לשעבר מתיחס לארץ ההיא היום?" איזה רגע של אושר פקד אותי. כמו שחמטאי שטמן פח ליריבו ואינו מאמין לראות עיניו כשבופל בו; וכמו הדייג שהעלה דג זהב במכירתו שמעתי את שאלת אורחי. במוחי התרוצצו כל המחשבות על אותה אנגליה הנבזה, המשפילה את עצמה, הצנועה והצינית. אבל כשאתה מארה עתובאי שנשלח אליך ע"י משרד החוץ אתה לא יכול לומר לו את כל האמת כי בכל זאת חשוב לנו באיזה צורה הוא יכתוב עלינו. גסייתי בעקיפין לרמוז על אכזבות...

- בבית הספר למדו אותי לסיר "בריטניה שולטת בגלי היט והבריטים לעולם לא יהיו עבדים" - ומה קורה כיום?

הביד לי ראש בהסכמה עצובה.

- על אף תעלולי המבדט רחשה מדינה זו הרבה אהיה לאנגליה על טעמדה לבדה מול המפלצות הנאציות. אין בסביר את האמברגו על מכירות נשק שרק פגע בנו למעשה...

השתעל בעדיבות ואמר "מובן, אבל אין משהו חיוני שזכור לך מארץ לידתך?"

- אני זוכר באהדה את כורי הפחם של דרום וולס שטרו כה יפה במקהלות הגברים האדירות ושכיום דורשים תקובי שכר כפצוי למקצוע המסוכן. לבי אתם וכל דרישתם מוצדקת בעיני.

המשך בעמ' 9.

המשך-בינינו לבין עצמנו...

הנציג של העתון הוולטי הסכים אתי בלי הכנס ואילו עמיתו מצפון אנגליה פסק בלי שמחה מיוחדת "אכן טד הזקן (אדורד הית וראש הממשלה) מעד במקצת במשא ומתן עם הכורים".

- ואני זוכר את התלהבות הקהל הוולטי ששר בקולות רועמים טעה שקבוצת הרגבי הלאומית הביסה את חמישה עשר האנגלים ששחקן בגדם.

הנציג הוולטי (יליז ביר זילנד מטרם מח) הבהן וחברו האנגלי פלט בבוטריקות "משחק עליז וטוב הוא רגבי".

בפרדנו בידידות והרגשתי כמה טוב היה שכולדתי בארץ קטנה טרופתה לאנגליה ומעולם לא אהדה אותה.

פרפראות

- צפורי הערובה: אתה רואה אותן עומדות על גדות הירדן הגואה עם גביהם האדומים או כחולים אליך או טובלות את רגליהן הסחורות מבריקות בתוך השלולית שגשמי הזעף יצרו בעגול החביה של בית החנוך. לא עוברי אורח אלא תושבי קבע של בוף ארצנו. השט שלהם הוא: ילד קטן מצוי בעל מעיל רוח צבעוני ומגפיים שיותר מים בפנים מבחוץ. בכובד ראש הם פוקדים כל השלוליות כדי למדוד עומק ולהוודע האם המטפלת הטפשה תקיים את איומה התדיר "אוי ואבוי לך אם תבוא הביתה עם גרביים רטובים".

- לפתע היו לבו בהרות! אחרי כמה ימים של גשם בלתי פוסק זרמו מים בנחלים וכל המראה השתנה. ואדי שחיון, ואדי הגדאג, נחל דיסון לבשו הדר וזרמו כמו אחיהם האירופיים. איזה יופי לראות מים מתגלשים, מתקצפים בין סלעים והופכים ערוץ בלתי ביכר ליובל צעיר ותוסס. עד כתיבת השורות האלו זורמים מים בנחל דיאון ורק בקודת צער אחת יש - הכל יחלוף מהר מדי. והירדן שלנו שעל יד כפר-בלוט מסתפק ברוב ימות השנה ברוחב צנוע של מטרים אחדים עלה על עצמו ועל גדולתו והגיע יום אחד לרוחב של כ-40 מטר! אבל רק ליום אחד, אחרי זה ספרו לו שיש משבר בארץ והתכווץ למימדיו הרגילים.

- נפל בחלקי לבסות להרגיע את ילדי הטכנים הפעוטים התאומים שבכו ערב אחד בקול תרועה לאמם שהלכה לאספקה קטנה. בעוד אשתי הלכה להודיע לאם שהקטנים המפוזרים מתחממים על יד הפיירטייד, הצעתי להם עוגה. דחו אותי באדיבות אבל אחד הסכים לקבל חתיכת ציג קטנה. "האם רוצים לטמוע טפור?" שאלתי ביודעין שבימים ההם יצא לי מוביטין כמגיד הספורים המבוקש ביותר בגן "רמון" כתת "עטור" וכתת "אייל" "כן" אמרו הראשים הבלונדינים. "על מה?" והתשובה היתה בטוחה "על חמור". חמור? מה פתאום חמור? ילדי גדלו על תפריט זמיוני עשיר של מכשפים, מכשפות, מטאטאים מעופפים, ענקים איומים ומלכות רעות למכביר. איני מגזים כשאומר שחלק ממכשפותי קבלו "אוטקרים" על משחקם המעולה והתנהגותם המפחידה. מה קרה לדור החדש? חמור? וכשנקטו כדמות טניה בטפור זאב לא ידעתי האם כיום הזאב הוא טוב או רע או סתם בלגניסם. כמה זה. ימי אבטלה הגיעו לדרי עולם הכשוף. איזה מחדל! מה היה אמר הבט אנדרסון על עולם בלי מכשפות?

לקראת האספה1. בחירות - ז. כוח אדם.

הרכב הוועדה היום: שמואל (מרכז משק)
 אדי (סדרן עבודה)
 אלק (מרכז עבודה)
 ריבי (מזכירה)
 אוסי (ז.ת. טווח ארוך)
 ג' יסון
 מיכאל כ.
 ג' וליה - מסיימת
 קרול ב. - יצאה באוקטובר

הצעות ז. המנויים הן: פיליס ק. ראבינה ג.
 הצעות חברים יופיעו בלוח המודעות.

2. דו"ח על הנעשה בבית החינוך.

3. תקציב ההוט תשל"ג

באספה ב-26/1 התקיים דיון על האפשרות של שימוש בתקציב זה
 שלא נוצל במלואו.

הוחלט לדחות החלטה בענין לטבוע, כדי לאפשר בדיקה נוספת
 בסיכומים ובירור אפשרויות העברת הסכום לשנה זו.

טור הסדרן

כשבבסתי למסרדי אתמול בערב כדי לגמור את סדרן העבודה, מצאתי את
 עצמי במרכז של התקהלות אבזורמלית של אנשים, החל בילדים פעוטים
 שבטעות נקלעו לחדרי, אורחים עובדים שמחפשים את ויטה, חברים עם
 בעיות תחבורה וכדומה, וכלה במקרי מחלה של הרגע האחרון, כלבים שוטים,
 ושלישיות המחפשות רביעי למשחק ברידג'. אפשר לשער באיזון מידה של
 יעילות ניתן לאדם רגיל לחשוב ולעבוד בתנאים כאלה, (כבר לא בדבר על
 סדרן עבודה!).

ובכן חברים יקרים, (וכל הטאר שהוזכרו לעיל), אנא נסו לפתור את כל
 בעיותיכם במשך שעות היום. לרוב אני נמצא במשרד, ולא, יש סדרן מרשים
 לפתקים עם בקשות, תלונות, איומים וכו'. כל זה ניתן להעשות במשך שעות
 היום הארוכות. שעות הערב הקצרות מיועדות לפנצ'רים של הרגע האחרון
 בלבד. אם כן, הבה נסכם על דרכי הפעולה הבאות לעתיד: -

1. כל בקשה אישית או עסקית, יש להגיש בשעות היום, ובתאריך מוקדם
 ככל האפשר.
2. במידה ויש לך מקום עבודה קבוע, אין צורך לגשת לסדרן, (הוא כבר
 יגש אליך!).
3. במידה והנך רכז ענף הצורך אנשים, או החיפך, בוא לסדרן ב 7.30!
4. במידה והנך חבר ללא מקום עבודה קבוע, או שהנך פנוי לרשות הסדרן,
 בוא לסדרן ב 7.45!
5. האחראים לקבוצות, דוברי וקוראי שפות אחרות חוץ מעברית, אנא קראו
 הוראות אלה, ותרגמו אותן לחניכיהם.

להתראות הערב בשוק...

ישיבת המזכירות מ-25/1/74

נוכחים: שמואל, ברוך, רימונד, יעל ט., רות ג., טומי, אריה ב., ריבי.

1. אסתר חצור ואבי בצר הודיעו על כוונתם להבטא. החתונה חתקיים בערב ל"ג בעומר, 9/5/74 והזוג יקימו את ביתם בכפר הבטיא.

בקשתה של אסתר להתקבל לחברות תרבה לאספה הקרובה.

2. ריבי הודיעה על קבלת סך של 250 דולר מדני נמלי. הסכום מכסה את ההוצאות שטולמו עבורו.

3. אמם של אליזה וירופי מבקשת להצטרף למשק במשך הטבה, מאחר ובשארם בודדה בד. אפריקה. המזכירות החליטה על בואה.

4. (בהסתתפות איזי ז.)

ז. המטק בקשה מהמזכירות להתייחס לשאלת ביטוח הפצים אישיים יקרי ערך של החברים. עד כה, המטק ביטח רכוש החברים בגד אש, אבל התברר שיש להצהיר על פריטים שערכם הוא מעל 1.500 ל"י ולבטחם לחוד. אחרי שמיצת אינפורמציה מאיזי על דמי הביטוח השונים, טרכם לבקש את החברים להודיע, לטובתם, על חפצים שערכם הוא מעל 1.500 ל"י, כדי שיבטחו על חשבון המשק, בגד אש.

במידה וחברים מעוניינים לבטח חפצים בגד גבינה וכו', יעשו זאת על חשבונם. הסכומים לכך הם גבוהים יחסית. ומדובר על פריטים שהמטק אינו מספק לחבר.

5. טומי מסר על יצובט של טומסי וג'קי לצאת לטבת חופס, במסגרת הנוהלים המקובלים לגבי בטיס. בכונתם לצאת בעוד חודס.

6. ז. העבודה המליצה על הסעיפים הבאים לגבי חברים במילואים ונטיהם:-

(א) חייל בסירות מילואים ממוסר פטור ממסירת שבת במסך תקופת שירותו.

(ב) חברה טבעלה משרת בטויות מילואים ממוסר, הרחק מן הבית, תהיה זכאית ליומיים בחודס חופס נוסף, כטבעלה צמצא בחופסה. ימים אלה אינם ניתנים לצבירה. יש לתאם ימים אלה, ככל האפשר, מראש, עם סדור העבודה.

(ג) לגבי מסירות שבת של בטי וזיליס, חלה ההחלטה הקודמת בבירון - כלומר - חייבים במסירה, אלא אם יש לחברה ילד בגיל הגן או כיתה א' ו-ב'.

7. ריבי מסרה על כמה סעיפים שהיו צריכים להגיע לדירון באספה ערב המלחמה וטאיים אולי רלבנטיים היום. הוחלט להמשיך בדירון.

8. (בהסתתפות ברוט וירוסף ז.)

ברוס מסר על המצב במקלטים, ועל הצדק שבגורם עקב הגטמים. צוסף לדליפה הרגילה, מכסו הרבה מים בגלל הבורות שנחפרו בזמן בנית הכביסות ומכיוון שטרם גמרו עבודת החיבור. הפסקת החשמל גרמה לאי-הפעלתם של המשאבות לתקופה.

היה צדק לכמה מהמבורות וצירוד חשמלי מובה במקלטים, שרובו ניתן

לתקן.